

[Forsvarsministeren.]

rige Atlantmagter bøjer sig for den fuldbyrdede kendsgerning og ikke lader pagten blive effektiv. Det er derfor en solidaritetspligt for alle selv at bidrage til, at sådanne svage led i kæden, der stadig vil kunne øge krigsfaren, ikke opstår. Kun herigennem vil man med moralsk ret kunne stille krav om og tage imod hjælp udefra.

Det militære planlægningsarbejde på grundlag af Atlantpagten har nu stået på i snart 2 år. Gangen i dette arbejde har i store træk været følgende:

1. En nøje analyse af alle problemer i forbindelse med forsvaret af de områder, som omfattes af pagten.
2. En generel vedtagelse af de hovedlinier, der såvel militærpolitisk som strategisk skal være gældende ved forsvarets tilrettelæggelse såvel på kort som på noget længere sigt.
3. En opgørelse af de dertil fornødne militære styrker samt en undersøgelse af ønskelige og mulige fremgangsmåder for deres tilvejebringelse.
4. Som det sidst indledte, men endnu ikke fuldt gennemførte meget vigtige skridt: oprettelsen af et fælles kommandosystem.

Jeg kan naturligvis ikke her redegøre for enkelthederne i og resultaterne af dette arbejde. Jeg skal kun trække et par hovedlinier op vedrørende opgavefordelingen mellem medlemsnationerne — forhold, som tidligere har fundet en del omtale efter at være blevet nævnt af fremstående allierede statsmænd og militære ledere, men som det er nødvendigt at have klart for sig for at forstå grundlaget for det nu fremsatte lovforslag.

Hovedlinien i opgavefordelingen er den, at de europæiske fastlandsnationer skal kunne præstere et første forsvar af deres hjemland, hvoraf ingen del skal opgives uden kamp. Tværtimod skal disse områder holdes for at skabe mulighed for indsættelsen af de strategiske reserver, som stormagterne vil udvikle. De europæiske fastlandsnationer vil dog ikke komme til at stå alene i dette første forsvar, idet både USA og Storbritannien og i en vis udstrækning også Canada med let flyttelige enheder, specielt styrker af flåde og luftvåben, vil kunne deltage i bekæmpelsen af de første angreb. Så længe de europæiske nationer endnu ikke har nået at gennemføre deres opbygning af forsvaret, og så længe en international spænding som den, vi kender i dag, består, vil imidlertid både USA og Storbritannien også med

landmilitære styrker deltage i det første forsvar. Vi har netop i disse dage set, hvorledes styrkerne i Vesteuropa er i gang med at blive forstærket.

Endvidere er det som et vigtigt princip fastslået, at man skal arbejde på en integrering af de styrker, som medlemslandene stiller op. Dette skal forstås således, at de sammenlagte Atlantstyrker skal have en afbalanceret sammensætning, svarende til de opgaver, der skal løses. De skal ikke fremkomme blot ved en simpel sammenlægning af de styrker, som hver nation isoleret måtte beslutte sig for. I den afgivne betænkning har flertallet i forsvarskommissionen fastslået som princip for Danmarks vedkommende, at vort forsvarsorganisation skal fastsættes således, at der skabes det bedst mulige grundlag for deltagelse i det vesteuropæiske forsvar indenfor rammen af de forsvarsplaner, der udarbejdes af Atlantmagterne i fællesskab. Dette vil i den givne sammenhæng betyde, at de enkelte landes styrkers karakter skal fastsættes under hensyn til de pågældende landes opgaver indenfor rammen af det samlede Atlantforsvar og ikke alene til et isoleret ført forsvar af vort eget land.

Endelig skal man ved fastsættelsen af de styrker, hvormed de enkelte lande kommer til at bidrage, i størst mulig udstrækning tage hensyn til de pågældende landes hjælpeklender. Man vil således ikke pålægge små lande at udvikle stærkt komplicerede tekniske enheder, hvis opstilling og uddannelse vil kræve et uforholdsmæssigt stort og dyrt apparat i forhold til det beskedne kontingent, hvorom der kunne blive tale. Men da de styrker, de europæiske nationer stiller, skal kunne tage det første stød, må de tillige ifølge sagens natur i en vis grad være lokalt afbalanceret, d. v. s. der må være det rette forhold mellem de forskellige våbenarter og sikkerhed for, at de kan være tilstede i rette øjeblik.

Ser vi nu på disse princippers anvendelse på det øjeblikkelige danske område, er det indlysende, at vor beliggenhed med en relativt smal landfast forbindelse til kontinentet og det øvrige territorium omgivet og stærkt opdelt af have, bæltter og sunde må være afgørende for, hvordan den lokale afbalancering af vort forsvars forskellige elementer er foretaget.

Den mest umiddelbare trusel mod Jylland er en invasion sydfra over landegrænsen. Jeg har tidligere haft lejlighed til her i tinget at fremhæve den nære forbindelse mellem Jyllands forsvar og det fælles alli-